

Kiss B. Zsolt

1928 július 14-én született Budapesten.

A Piarista Gimnáziumba járt, majd a híres, magas színvonalú képzést nyújtó Eötvös Kollégiumban folytatta egyetemi tanulmányait. Itt latin-történelem -német szakon tanult. A kommunista hatalomátvétel miatt nem tudta teljesen befejezni tanulmányait, német tanári diplomáját később, az abonyi munka mellett a szegedi egyetemen szerezte meg.

A Nemzeti Múzeum könyvtárában helyezkedett el. Az akkoriban zajló Grósz perrel kapcsolatos felhívást nem írta alá, így onnan kitették. Karakán állásfoglalása miatt nem kaphatott végzettségének megfelelő munkát: geológus technikusként-dolgozott vidéken. (Ezt a munkát volt piarista tanára – Papp Lajos - segítségével kapta meg.) Itt ismerte meg feleségét, aki hasonló feladatot látott el: segítette a technikusok, mérnökök munkájának dokumentálását. Majd évekig volt tanár a zebegényi Általános Iskolában, ahol testnevelésen át kémiaiig (kísérleteket mutatott be a gyerekeknek!) - szinte minden tantárgyat kellett oktatnia.

Nagyon lelkiismeretesen, nagy találékonysággal, kreatívan felelt meg az itteni kihívásoknak. Ottani növendékei a mai napig hálásan és nagy szeretettel emlékeznek rá, nemcsak mint tanárra, hanem mint olyan emberre, aki rendkívül sokat foglalkozott személyesen, egyéni módon velük, akinek fontos volt, hogy mivé váljanak. A tanítványok tanúsága szerint valóban hatással volt életükre, meghatározta pályaválasztásukat, sokszor oka lett annak, hogy továbbtanultak, műveltebbek lettek. Ez egyébként később is jellemző volt rá: a hatvanas években az Abonyi Kinizsi Pál Gimnáziumban és következő állomáshelyén 1970-től a budapesti József Attila Gimnáziumban is, ahol még jobban kamatoztathatta nagy tudását, műveltségét első sorban német tanárként. A gimnáziumi tanítás során olyan német nyelvtanárrá is vált, aki valóban megtanította a diákokat a nyelvre. Versenyeket nyertek

tanítványai, miközben saját, egyéni módszer szerint tanította őket. Ugyanakkor a legfontosabb mindig az volt számára, hogy a tárgyi tudás mellett az emberi (keresztényi) értékeket adja át. Megmutatta a nyelvi órákon a nyelvtanítás ürügyén megismerhető irodalmi, történelmi alkotásokban fellelhető emberi nagyság, a szeretet, a szépség értékeit. Mindig kibújt belőle a kreativitás, az írásra való hajlam. Pl. érdekes, frappáns kis történeteket írt szöveggyakorlás céljára, sosem volt elég neki, amit a tankönyv nyújtott. A német érettségi tételek is szinte novellákká kinövő írások lettek. Tudta, hogy akkor ragadja meg a diákok figyelmét valami, ha személyesen érdekessé tudja tenni a tanulás tárgyát és ezért mindent megtett, amivel tulajdonképpen megelőzte a korát. Latin óráit hatalmas ókori műveltsége tette érdekessé és vonzóvá. Az ókori mitológián belüli összefüggéseket, azoknak kapcsolódását helyszínekhez, ókori irodalomhoz, szobrászathoz, építészethez azonnal, emlékezetből, spontán módon tudta érdekesen elmesélni. A rutin jellegű tanítást mellőzve mindig külön felkészült az óráira még nyugdíjas tanárként is. Ugyanakkor tanítványai nem csak a tárgyi ismeretek magas szintű átadása miatt szerették, szeretik, hanem amiatt az emberi tartás, példamutatás, értékátadás miatt, ami sokszor egész életükre elegendő útravalót adott nekik.

Nyugdíjas éveiben is még tanított, néhány évig a Lónyay utcai Református Gimnáziumban történelmet, majd a Hittudományi Főiskolán német nyelvet, ahonnan végül végleg nyugdíjba vonult.

Miközben elhivatott tanárként tevékenykedett, folyamatosan alkotott is: verseket, novellákat írt. A Szent István Társulatnál jelentek meg versei, versciklusai (Szokatlan keresztút 2000.; Te küldted a napot nekünk 2004.) Két ízben előadóestet szerveztek műveiből.

A Szent István Társulathoz egyéb módon is kapcsolódott: felkérték német nyelvű teológiai témájú könyvek fordítására. Joachim Gnilka: Az Újszövetség teológiája 2007; Joachim Gnilka: Az Ószövetség teológiája 2004; Joachim Gnilka: A Názáreti Jézus – Üzenet és történelem 2001. Ezeket a teológiai alpműveket személyesen is újra megértve, átélve

rendkívüli precizitással fordítva, a lektorral – dr. Bolberitz Pállal – barátként is együttműködve alkotta meg.

A 70-es évek végén (ez arra az időszakra esik, amikor a budapesti József Attila Gimnáziumban tanított), súlyosan megbetegedett, rákos lett. A kórházi kezelés mellett saját, mások tapasztalataira támaszkodó módszerrel is próbált segíteni magán, rengeteg erőfeszítéssel végül túljutott a betegsége, meggyógyult. Ez a gyógyulása nem lehetett volna sikeres felesége és anyósa áldozatos, önfeláldozó, őt kiszolgáló, diétás ételeit készítő, állandó segítsége nélkül. Szabó Lajos atya útmutatásait követve nagy kitartással, folyamatosan elmélkedve, jógázva, az orvosok utasításait is figyelembe véve szigorú diétát követett. Gyógyulása hírére sokan felkeresték, hogy módszereit megismerjék, ő pedig hivatásának érezte, hogy segíteni próbáljon. Gyógyulásának élményét, a módszereket igyekezett minél több beteggel megosztani, írt róla, előadásokat tartott. (Dobákné Oláh Júlia-Kiss Zsolt-Tóth Livia: Gyógyulásunk élményét átadjuk 2001) Ennek kapcsán hozzájutott egy francia nyelvű jóga könyvhöz, amit lefordított. Megjelent 1991-ben a Sport kiadónál J-M Déchanet: Keresztény jóga 10 leckében címmel.

Szűkebb és tágabb családi életét is átjárta a műveltség, a könyvek szeretete, a gyermekei és unokái számára általa kitalált, de soha le nem írt sok mese és az élete végén is jelenlévő derű és bizakodás. Hitéért megküzdött, feleségét és gyerekeit, unokáit az üdvösség felé irányítva rengeteg imádsággal, elmélkedéssel igyekezett magát jobbra tenni, példát mutatni.